

ние бихме уважили възраженията, които повдигна Турция, но пъкъ за това ние вземаме върху си всичката отговорност.

Нѣма по-откровени хора отъ англичанитѣ, когато искатъ да кажатъ истината, що имъ лежи на сърцето, но нѣма и по-голѣми ипокрити на свѣта отъ тѣхъ, когато искатъ да скриятъ тая истина.

Прѣдъ такова демонстративно нарушение на интернационалнитѣ задължения, какво твѣбваше да прави Русия? Трѣбваше ли тя да пази задълженията, които бѣше дала на Аглия? не е ли прѣдизвикателство да вършишъ онова, което запрѣщавашъ на другитѣ да вършатъ? Естествено е, че Русия неможеше на друго да се облѣга отъ сега нататъкъ, освѣнъ на обстоятелствата и да дѣйствува *en conséquence* Присѣтствието на английската флота прѣдъ Цариградъ затрудни мисията на главнокомандующия рускитѣ войски. Николай Николаевичъ телеграфиралъ на Императора и му искалъ съвѣтъ какъ да постѣпи. Отъ Петербургъ му телеграфиратъ: „Не разбирамъ ни твоитѣ въпроси, ни твоята нерѣшителностъ; защото азъ ти пратихъ обстоятелствени наставления за поведението, което трѣбва да държишъ въ тоя случая“. Наставленията, за които императорътъ говори въ телеграмата си отъ 3-й февруарий, били получени въ главната квартира едва на 6.

Въ прѣдпослѣдната си телеграма императора заповѣдалъ на брата си да окупира Цариградъ, ако английската флота навлѣзе въ Босфора; тая телеграма, както и другитѣ, била шифрована. Обаче, турското правителство успѣло да разкрие тайната, която тя съдържа и я съобщило на английския посланикъ. Трѣбва по какъвто и да е начинъ да се попрѣчи на руситѣ да влѣзатъ въ Цариградъ. Посланика на Англия, Лейардъ, сполучилъ да убѣди Хорнби да отегли флотата.

Не дълго врѣме подиръ това руситѣ заставили Високата Порта да разрѣши прѣминаването на неутралния зонъ отъ войскитѣ на императора и великия князь Николай, съ една многочислена войска, се настанилъ въ Санъ-Стефано — прѣдмѣстие на Цариградъ.